

И си паесте хми вѣнцѣхъ зѣленѣ.
 Богатъ рѣсала въ цвѣтны оватѣ
 Двѣ гърды тѣржъ въ бѣно тѣитени ;
 Теба не е ли райко живѣние,

Не е ли санкииз животъ блаженъ ?
 О колко вѣсѣ азъ блаженъ тогази !
 Твѣ мога вѣше, тѣи знаахъ азъ ;
 Защо, зашто ма сега намирази,

Защо отрови ты тоа животъ ?
 На ми дѣшъ тѣхъ, земниѣхъ, етоа тѣржъ пѣка !
 Дай любовъ-та ми, дай ми сърце-то ;
 Дай ми ты раатъ, дай ми несе-то,

Оубѣ блаженство подъ игровъ сводѣ,
 Бла, бѣринъ га, бѣди за мене !
 Какато кѣши въ онѣ живѣние :
 Блага надежда и утѣшние,

Цвѣтнице дръго, рѣжа безвѣтризѣ,
 Ще ли да бѣде теба, които
 Азъ депоношо за тѣбъ вѣлаубаахъ ?
 Или да кажѣ че съмъ сѣнѣбаахъ

Единъ прѣатинъ, азъ себѣмъ ганъ.

Ватъ трандафѣла въ зорѣ е та нѣжиа